

GNAČE E PUT

NAŠIM
PRIJATELJIMA
2017/1
BROJ 58

DUHOVNE VJEŽBE U SVAKODNEVICI	4
TREĆA PROBACIJA U OPATIJI	6
PASTIRICA ISUSOVIH OVACA	10
POSJET BISKUPA SALVATORA LOBA HRVATSKOJ	13
POSJET ZAJEDNICI U PRIZRENU	14
NOVI PROVINCIJAL	15
NOVI DOKTORI	15
MLADOMISNICI	16
NAŠI SLAVLJENICI	17
NAŠ POKOJNIK	21
NAŠA IZDANJA	21
HOD ZA ŽIVOT	23

IGNACIJEV PUT ■ INFORMATIVNI LIST ZA PRIJATELJE DRUŽBE ISUSOVE ■

■ ISSN 1331-8500 ■ 1/2018 ■ broj 58 ■ godina XXX ■

■ Izdavač: Provincijalat Hrvatske pokrajine Družbe Isusove, Palmotićeva 31, HR 10 000 ZAGREB, p.p. 669 ■

■ Glavni i odgovorni urednik: Stjepan Harjać ■

■ Uredničko vijeće: Ivan Božić, Ivan Junusić, Petar Klarić, Ivan Marinković, Marko Petričević,

Marija Risan, Ivan Sigmund, Mate Žaga ■

■ ignacijev.put@gmail.com ■ www.ffdi.hr/ignacijshev-put ■

Svoje dobrovoljne priloge možete slati na račun:

Hrvatska pokrajina Družbe Isusove (za IP) Zagrebačka banka, 2360000-111576399

IBAN: HR4923600001101576399 Bic/Swift Code: ZABAHR2X

***Dragi naši prijatelji i dobročinitelji,
poštovani čitatelji!***

Najveći dio svog života čovjek ulaze u svoju materijalnu egzistenciju i u blagostanje svojih bližnjih.

U ostvarivanju takvih želja sve će učiniti, mučiti se danomice, noći će mu prolaziti u iscrpljujućim planiranjima.

Istina, takav stil života donosi određene rezultate: zadovoljstvo sobom, ozarena lica bližnjih za koje se žrtvovao.

Nažalost, ili na sreću, to je uživanje kratkog daha i počinje gubiti zadovoljstvo s postignutim. U svojim slutnjama nazireva da ne može svoj život zarobiti s tim stvarima.

Pogotovo kad ga pogodi kakva ozbiljna ili teška bolest. U takvom mu stanju izranja jasnata istina: ništa što sam postigao ne može se njeriti sa životom! Svim će se svojim silama boriti samo za jedno: kako sačuvati život! To mu postaje najvažnija borba, a sve postignuto gubi svoju vrijednost.

Pa, i kad gledamo prirodu, biljni i životinjski svijet, sve je podložno toj borbi: kako sačuvati život!

Nažalost, u svjetu, u čovjeku se sve više udomaćuje pogubna filozofija: uništavati i ubijati drugo biće kako bih ja mogao što kvalitetnije i udobnije živjeti! Svoj život hrani smrću drugoga!

No, smrt drugoga unosi neminovnu moralnu smrt, njegovo srce postaje vlastiti ljes. Posljedice takvog života su: mržnja i odbojnost prema svima onima koji se na razne načine bore za život svakog ljudskog bića.

Takvima nikakvi medicinski odgovori ne odgovaraju, odbacuju sva logička objašnjenja. Vlastiti se život ne može sačuvati i živjeti na smrti drugoga!

Pred čovjekom je život i smrt: što on više voli to će mu se i dati, kaže Sirah u bibliji. Budućnost ne postoji bez života.

„Život, dakle, biraj, ljubeći Jahvu, Boga svoga, slušajući njegov glas, prianjujući uz njega, da živiš ti i tvoje potomstvo“ (Pnz 30,19-20).

Svoj ćemo život živjeti ako budemo na putu onoga koji je sam za sebe rekao:

JA SAM PUT I ISTINA I ŽIVOT!

To će ujedno biti i naše svjedočenje kroz riječi i djela svakom čovjeku s kojim se susrećemo i s kojim živimo.

Želim vam u ovim ljetnim danima da budete donositelji i promicatelji takvog života.

p. Stjepan Harjač

Duhovne vježbe u svakodnevici

Ako pitate ljude što im prvo pada na pamet vezano za sv. Ignacija, vrlo čest odgovor bit će duhovne vježbe. One su izvor iz kojeg isusovci crpe snagu za djelovanje. Toliko su važne da svaki isusovac svake godine mora obaviti duhovne vježbe u trajanju od osam dana, a dva puta tijekom formacije i velike duhovne vježbe od trideset dana. Već ih je sv. Ignacije davao i laicima, a tu praksi su nastavili i isusovci.

No, danas je većini laika nemoguće izdvojiti trideset, pa čak ni osam dana kako bi obavili duhovne vježbe. Srećom, isusovci su i tome doskočili organiziranjem duhovnih vježbi u svakodnevnom životu. Polaznici tih vježbi se ne izdvajaju iz svog svakidašnjeg života, nego svaki dan tijekom pet mjeseci pronalaze sat vremena za meditaciju. Te duhovne vježbe su se pokazale kao vrlo uspješne, tako da već godinama ima više zainteresiranih nego što ima slobodnih mjesta.

Ponudu duhovnih vježbi je proširio Studentski katolički centar – SKAC. Kao udruga inspirirana ignacijskom duhovnošću, u svoje je projekte često uključivao i duhovne vježbe. U sklopu „3D formacije“ (bivša „Effata“) polaznicima su davane i dvomjesečne duhovne vježbe u svakodnevici, prema uputama francuskog isusovca Andréa Raviera. Ove akademske godine, osim „3D formacije“, ponudena su i dva dodatna ciklusa – adventski i duhovski. Pod vodstvom patara isusovaca – Petra Nodila, Ivana Mandurića i Ivana Matića, polaznici su svakodnevno meditirali o svom odnosu s Bogom, o odnosu prema stvorenjima, o vlastitim životima te o životu Isusa Krista. U tome su im pomagali njihovi pratitelji s kojima su se sastajali jednom tjedno. U pratnju su, osim patara, uključeni i školarstici te laici koji su i sami prošli duhovne vježbe i pripreme za vodenje.

O tome koliko su duhovne vježbe bile plodno-sne će možda najbolje reći sami polaznici:

„Ignacijske vježbe su bila jedna jako velika odskočna daska za moj duhovni rast. Dobila sam jednu sasvim novu perspektivu gledanja na sve što se oko mene zbiva, jedno novo razumijevanje sebe i okoline. Najvažnije što sam dobila kroz svakodnevne meditacije i intenzivna razmatranja su da mi je do tad apstraktna sveprisutnost Gospodina kočačno postala opipljivom, a razumijevanje pojma indiferencije pogrebljalo mi je da se potpuno pojednostavnim u svakodnevnim situacijama. Moram priznati, kako intenzivno iskustvo koje slama sve okove, ako si spremam upustiti se u suočavanje sa samim sobom - pred Gospodinom.“ - Petra Nad.

„U duhovne sam vježbe ušla taman pri ulasku u „zrelu“ fazu života s iskustvom velikih Božjih zahvata, ali u nesigurnosti činim li dobro i što bih trebala te pitajući se služim li Mu i gdje me zove i kako da uredim život svoj po Volji Božjoj.

Zamislimo li život kao jedno imanje, pritom predajući Bogu da ga on uredi, jer iz iskustva, slabosti i grešnosti te nemogućnosti da sama upravljam imanjem pustih ga da On obide sva polja, odaje sagledavajući gdje krivo sadim i gdje ploda nema, jer u sjeni stoji posađeno te da na sunce poči treba. Kasnije puštajući Ga u odaje i predajući Mu ključeve mišljah da je strašno neuredno, no On je pokazao da samo treba prozračiti, otkriti zastore. U drugim pak podrumima, odajama pokazao mi je da je na križu za me umro, da sve temelje opere vodom i krvlju srca Svoga. Pokazujući mi i utvrđujući u vjeri i sigurnosti spoznahu da me stvorio iz Ljubavi Svoje da svim životom - imanjem hvalim i slavim te spasim dušu svoju. Nadam se da će, primajući i susrećući duše što ih Bog šalje u moj život, ići na imanje služeći Mu i davajući im čašu vode i okrijepe uvijek iznova ponavljajući :

„Uzmi Gospodine i primi svu moju slobodu ...“ – A. C.

„Za mene su duhovne vježbe bile važna prekretnica prema oslobođenju osjećaja, izlječenju rana te zatvorenosti prema poslanju na koje me poziva. Od prvog dana vježbi odlučih dopustiti Mu da čini što je već odavna trebao. I tako radeći na našem odnosu iz dana u dan, Gospodin je činio svakodnevna mala čudesa. Uistinu su bila plodonosna jer Gospodin je čistio nered u mome srcu i životu te postupno vraćao mir i radost tamo gdje ih nije bilo, popravljao slomljeno, zalijevao osušeno. Mnogo se toga lijepoga rodilo i nakon duhovnih vježbi te utisnulo u mene nezaboravne doživljaje!“ - Mateja

„Ignacijske vježbe su za mene bile početak otvaranja srca prema Gospodinu gdje sam se čvr-

sto uhvatio za Njega. To je jedan period osluškivanja Božje Rijeci u Njegovoj prisutnosti i meditiranja u samoći koje prakticiraš svakodnevno tražeći i otvarajući se milosti Njegovoj.

Govori Gospodine sluha tvoj sluša.

Nešto jako što te prati kroz život i daje ti smjernice hodanja s Isusom i za Isusom.

Neopisivo svjedočanstvo prisutnosti Božje.“ - Roko Palić

Čitateljima „Ignacijskog“ puta prepričamo da prate SKAC na webu (www.skac.hr) i društvenim mrežama kako bi se mogli uključiti u neki od ciklusa koji će biti ponuđeni već od jeseni!

Marko Petričević

Treća probacija

Nakon nekog vremena ponovno je Treća probacija u našoj Hrvatskoj pokrajini Družbe Isusove s novim voditeljem treće probacije p. Mirkom Nikolićem. Okupili smo se u nedjelju 5. veljače u Opatiji, nakon što smo i sami prisustvovali svečanim zavjetima našeg subrata p. Stjepana Bešlića na zagrebačkom Jordanovcu, i to u sastavu: br. Ivan Olujić iz Palmotićeve, p. Mikolaj Martinjak iz Jordanovačkog Kolegija, p. Mate Samardžić s Jordanovačke župe i ja, p. Sebastian Šušević, iz naše Osječke gimnazije. Ton ovog teksta bit će ležeran pa se fino opustite i ne brinite puno oko jezičnog stila.

Započeo bih konkretnije s citatom Konstитуције koji me je odmah osvojio, a gdje Ignacije govori o Trećoj probaciji: „Za tu će svrhu onima koji su bili poslani na nauke mnogo koristiti da se, pošto su brižno i marljivo završili izobrazbu uma, u vrijeme posljednje kušnje marljivije vježbaju u školi srca i više nastoje oko duhovnih i tjeslenih stvari koje pomažu napredak u poniznosti i mrtvenju cjelokupne osjetilne ljubavi, vlastite volje i suda,

kao i porast spoznaje i ljubavi Božje, da bi onda, pošto su sami napredovali, više pomogli u duhovnom napretku drugima, na slavu Boga i Gospodina našega.“^[516]

Pod vodstvom p. Mirka krenuli smo na put i prošli ga zajedno sa sv. Ignacijem i Gospodinom. Put je izgledao ovako:

Prvi tjedan p. Mirko nas je uveo u ambijent i dinamiku Treće probacije: glavni aspekti, eksperimenti, štivo, stil duhovnog/mudrosnog čitanja, literatura pred nama, osobni stav probacionera i naše otvaranje samim predstavljanjem i izražavanjem očekivanja. Zato naglasak - vježbanje u školi srca, i sve blago i mirno, bez pritiska.

Prvo razdoblje posvetili smo Autobiografiji sv. Ignacija. Iščitanje popraćeno osobnim promišljanjem uspoređivanjem, pronicanjem Ignacijskog srca i duha, vlastitim životnim iskustvima, doista blago u našim rukama: Hodočasnikov život prije obraćenja, djetinjstvo i mladost, Pampلونа; pa obraćenje, Montserrat, Manresa, Cardoner, Jeruzalem, studij – Barcelona, Alcala, Salamanca,

Pariz; pa Aspeitia, Venecija i na koncu Rim. Njegove borbe, kušnje, skrupuli, radikalnost i razboritost, blizina s Bogom i mistična iskustva, predanje i život voden Duhom. Dijelili smo međusobno svoje doživljaje života sv. Ignacija, svoja odusevljenja i svoja iskustva života kao isusovaca. Izvanredan je izvor u ovom trenutku autobiografija za život probacionera. Usporedo s Autobiografijom iščitavao sam de Dalmasesovog sv. Ignacija Loyolskog i poprilično osvježio sliku sv. Ignacija. I mogu reći ovo: kako je dobro čitati nanovo Autobiografiju sv. Ignacija i upijati njegov duh i karizmu.

Druge razdoblje posvetili smo našim Konstitucijama i prošli ih uzduž i popriječko, razvoj, nastanak, i sam tekst služeći se i komentaram p. Andre de Jaera SI „Načiniti tijelo za poslanje“, kojeg je preveo za Treću probaciju p. Mirko. Prvi dojam je bio – koliko su Konstitucije prožete duhom sv. Ignacija i koliko se samo po Konstitucijama taj duh prenosi u svim svojim oblicima i područjima na život jednog isusovca. Konstitucije praktično slijede formaciju isusovaca, što je i njihova posebnost. Svaki dio je za nas probacionere bio usporediv i s vlastitim iskustvom formacije, kao i iskustvom apostolata i zajednica u kojima smo već živjeli i sada živimo. Osveženje žara, ideala, sazrijevanje srca, nadogradnja, pogled s odmakom – ali s Gospodinom, koji obogaćuje i donosi mudrost. Pogled na sebe i rekao bih „centriran“. Mislim da će svakome od nas odsada Konstitucije biti konkretan i praktičan oslonac i instrument za život, kako onaj osobni, tako i apostolski i zajednički.

Treće razdoblje zauzele su Duhovne vježbe, najbitniji i najvažniji eksperiment u Trećoj probaciji. Započeli smo ih 3. nedjelje korizme, a završili na Uskrsni petak. Vježbe su bile osobno vodene, p. Mirko je svakodnevno razgovarao sa svakim od nas i davao točke za dalje. Što reći, a da se kaže dostatno? Duhovne vježbe su čudo Božje, duhovni alat dan sv. Ignaciju odozgo i izbrušen od sv. Ignacija pod vodstvom Gospodnjim, kako je i sam bio brušen do Rima. Svi smo se odusevili na svoj način, susreli Gospodina i na intersticijima nešto

i podijelili, kako isusovci sramežljivo i dijele međusobno duhovna blaga. Ali dijelili smo i bilo je dobro. Gospodinu zahvaljujem jer me je obnovio, napunio, tesao, motivirao i nadahnuo za dalje. Već sam i prije rekao sam sebi, a sada si i zacrtavam – neć će proći godina a da ja kao isusovac ne dajem barem jedne duhovne vježbe, makar i u najjednostavnijem obliku. To je moja obveza kao isusovca, ma gdje bio i ma što radio.

Sljedeće razdoblje posvetili smo duhovnom/mudrošnom iščitavanju Duhovnih vježbi ponajviše služeći se komentarom p. Jacquesa Lewisa SI „Upoznavanje duhovnih vježbi svetoga Ignacija“. Bilo je izvanredno promatrati duhovne vježbe pod određenim vidicima, pogotovo onih koji su usporedivi s našim vlastitim iskustvima, kao i onim sređenim promišljanjima korisnim nama samima kao davateljima duhovnih vježbi. Bitne sitnice i detalji prikupljeni iskustvom davanja duhovnih vježbi kao i njihovim proučavanjem povezanim s drugim spisima sv. Ignacija jasno i naočigled podižu kvalitetu naše sposobnosti percepcije dinamike i davanja vježbi ljudima: od dimenzije unutarnjeg oslobođenja i progresivnog pristupa slobodi za život, ljubav i služenje do asimilacije Kristovih otajstava konkretno u svoj život. Nakon ponovno proživljenih duhovnih vježbi i ovog duhovno/mudrošnog studija mogu reći da je ljubav prema Duhovnim vježbama i želja za davanjem vježbi porasla i utvrđila se.

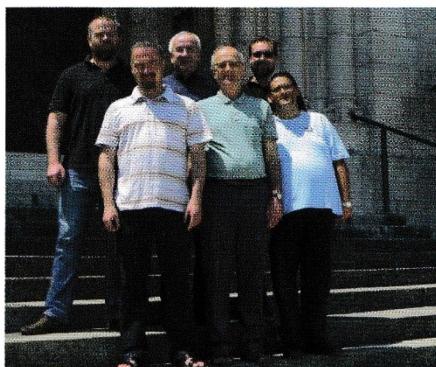
Imali smo i goste predavače: p. Ivan Vinkov o iskustvu pomaganja ljudima koji su upali u teške oblike religioznosti protivne kršćanstvu, p. Marijan Steiner o liturgiji, p. Mijo Nikić o raznovrsnim temama vezanim za psihološki, afektivni i duhovni rast osobe. I posljednji gost p. Paul Pace, Maltežanin koji je jedan od dvojice voditelja međunarodne Treće probacije u Irskoj. On nam je vodio susrete o našim zavjetima, lokalnim poglavarima, računu savjesti (u ova dva smo mi malo pomogli svojim prezentacijama) te o zajedničkom apostolskom razlučivanju. Pokazalo se jako dobro imati goste, možda ponajviše p. Paul koji nam je kao

„wanjski“ mogao progovoriti iz više perspektiva nama zanimljivih i izazovnih.

Za mene osobno, ovo je privilegirano vrijeme koje mi je koristilo i donijelo ploda donosit će još više ploda kako u osobnom življenju svoga poziva i poslanja kao isusovca, tako i u onom u zajednici i u pastoralnom djelu. Sv. Ignacije je doista to izvanredno osmislio.

Dragi čitatelji, imali smo mi i Dies villaे, gođovo svaki četvrtak, upoznavali ovaj kraj i običaje i dali vremena jedni drugima, uz istarsku supicu raspoloženje je kvalitetno popratilo i dinamiku treće probacije. Slijede nam eksperimenti o kojima ćemo vas izvijestiti po povratku. Svako dobro i Božji blagoslov vam od probacionera..

p. Sebastian Šujević

p. Paul Pace (u sredini prvi u redu)

Moja iskustva p. Mika Martinjak

Uvijek je zanimljivo nakon nekoliko godina sagledati stvari iz prošlosti i primjetiti stvari koje smo već pomalo zaboravili, a nekada su nam bile drage. Napose ili najlakše taj osjećaj sjete doživimo kada u ruke uzmemu staru fotografiju na koju smo zaboravili da postoji. Upravo bih na taj način usporedio probaciju, kao nešto staro i već znano, ali na nov i svež način. Lijepo je bilo nakon određenog broja godina i obaveza povući se u tišinu i na miru promotriti aspekte isusovačkoga, ali i redovničkoga života. Mnoge su situacije i poslovi u našim životima koji nam se čine prijeći, no velika je milost kada se uspijemo zaustaviti u trenutku i uistinu ga osjetiti i cijeniti. Velika su milost i naše Konstitucije i duhovne vježbe na koje tijekom godine lako zaboravimo i usmjerimo više pažnje na naše vlastite snage nego li na milost Božju po kojoj smo pozvani na Magis. Sama probacija je također

milosno vrijeme da se susretнемo i s Konstitucijama i s duhovnim vježbama, da se osvrnemo na sva poslanja koja su nam do sada bila povjerenja, da vidimo što nije bilo dobro i da ih s Božjom pomoću pokušamo popraviti u poslanjima koja su pred nama. I više, milosno vrijeme da razmotrimo i da prihvativmo Družbu kao nešto uistinu naše (moje), te da (ako nas prihvati) za nju radimo cijelog života.

Moji doživljaji p. Mate Samardžić

Na početku moram odmah zahvaliti Bogu i našem utemeljitelju sv. Ignaciju. Bogu zato što nam je dao sv. Ignacija, i što nam je preko njega ostavio neizmjerno blago ignacijanske duhovnosti koja nas uvijek iznova približuje Bogu Ocu. I sv. Ignaciju koji je zapisaо svako iskustvo kroz koje ga je vodio naš Gospodin. To iskustvo je vodilo sv. Ignacije i njegove drugove kroz „školu srca“, kako

se još i naziva treća probacija. Jer ona je posljednje vođeno iskustvo kroz koje nas naš sv. Ignacije kao isusovce vodi kako bi još jednom prošli i oživjeli svoja iskustva koja će nam trebati za daljnju borbu u životu. To je kao posljednja oporuka našega utemeljitelja koji traži od nas da prodemo kroz „školu srca“ kako bismo mogli što više profitirati i pomoći sebi i drugima da postignemo naš tako željeni cilj, koji je kraljevstvo Božje.

Na početku novicijata i na početku našeg ulaska u Družbu počinjemo čitati Ustanove koje nam je sastavio naš utemeljitelj sv. Ignacije, i koji je u njih uložio mnogo misa i suza, da bi ih napisao i ostavio nam u naslijede ono do čega su on i njegovi drugovi, kroz muku zajedničkog razlučivanja zajedno došli, a to je naša Družba Isusova. Sve, od njezine svrhe i cilja za koju je stvorena, preko primanja i stupanja u nju, sve dok ne postanemo njezini potpuni članovi, tj. dok se ne stopimo zajedno s njom, tako da ne živim više ja nego od sada živim za nju. Sada na novi način ulazimo u poseban odnos s Ignacijskom duhovnošću kroz ponovo iščitanje Ustanova, kroz duhovne vježbe od trideset dana, kroz upoznavanje samih duhovnih vježbi i plodova koje nam ona donosi te kroz pogled na zavjetе koje već imamo, promatrujući u njima ljubav prema Gospodinu i Bogu našemu i naše predanje njemu kroz njih.

Sve u svemu, to jedno iskustvo koje ču do kraja života nositi sa sobom i koje će mi u mnogome koristiti da uistinu budem isusovac po Božjem i Ignaciјevom srcu!

Moje iskustvo časni brat Ivan Olujić

Nakon duge formacije došlo je i vrijeme Treće probacije. Kako nam je i sam voditelj na početku rekao, probacija je škola srca, u toj školi vježbamo se i pripremamo za konačno pritjeljenje tijelu Družbe. To je izvanredna prilika da se nakon određenog vremena i iskustva u Družbi čovjek ponovno nađe pred samim sobom i pred Bogom. Moram reći da mi je treća probacija jed-

no veliko životno iskustvo. Tu imam priliku ponovno u miru potvrditi svoje zvanje kako smo to i učinili u velikim duhovnim vježbama koje smo obavili u trećoj probaciji. Za mene će probacija ostati duboko u mome srcu u nekoliko aspekata. Prvo, u probaciji sam sustavno prošao Konstituciju, a pristupili smo na način mudrosnog čitanja. Za mene osobno to je veliko i bogato iskustvo. Drugo iskustvo koje trebam naglasiti jesu velike duhovne vježbe (30 dana) na čemu sam Gospodinu od srca zahvalan. To je jedno posebno iskustvo, o tome ne mogu opširno govoriti no moram spomenuti da su upravo ove duhovne vježbe i milosti koje sam od Gospodina dobio i cjelokupni program probacije učvrstili moje izabranje i kako sam Bogu zahvalan na njegovoj milosti i pozivu za Družbu Isusovu.

Kako već rekoh cjelokupni program iz dana u dan bilo je za mene novo svjetlo u životu. No nije samo bilo u probaciji studija i nagovora, bilo je tu i mnoštvo raznih izleta i radosnog bratskog druženja. Za mene je svaki naš izlet bio jedno novo iskustvo i prilika za susret i druženje sa svojom subraćom koju mi je Gospodin stavio na životni put. Možda bih od svega mogao izdvojiti jedan izlet u grad Hum, najmanji grad na svijetu, i nakon toga čudesna istarska supica koja uistinu razveseljava srce čovjekovo, a možete misliti moje. Nakon istarske supice ja sam bio veselo kao malo dijete. No veliki osmjeh vidio se i na licima moje drage subraće. Osobno su mi najljepši izleti bili u danima intersticija kada smo mogli zajedno jedan s drugim podijeliti svoje iskustvo, to mi je ostalo duboko u srcu.

I što na kraju reći, osim hvala Gospodinu na svim udijeljenim milostima. Od srca veliko hvala našem voditelju p. Mirku Nikoliću, koji nam se posvetio svim svojim srcem i marom. Hvala velika i dragoj subraći probacionerima na podršci, bodrenju, molitvi i društvu: p. Sebastianu, p. Mirkolaju, i p. Mati duši naše probacije. Sviima skupa želim da budemo uistinu vjerni sinovi Sv. Ignacija.

„Pastirica Isusovih ovaca“

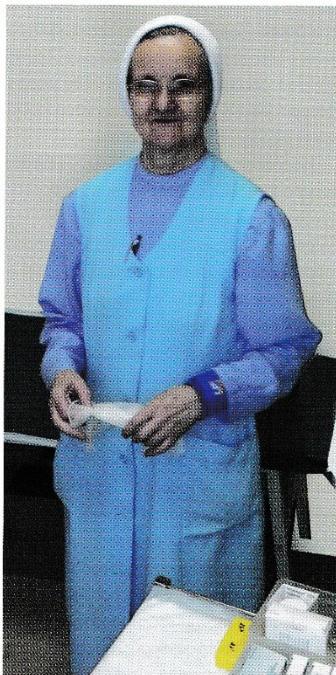
Pater Luka Rada, član isusovačke zajednice na Fratrovcu, voli reći kako riječ „isusovac“ zapravo znači „Isusova ovca“. A kako bi Isusove ovce, pogotovo one u najvećoj potrebi, stare, bolesne i nemoćne, bez pastira, a u našem slučaju, bez jedne pastirice? **Sestri Nataliji**, koja se brine o Isusovim ovcama na Fratrovcu, upravo je pater Luka nadjenuo ovaj nadimak – pastirica Isusovih ovaca. Sestra se od 2000. godine brine o našoj subraći, najprije u Palmotićevu, a od 2003. godine na Fratrovcu. Članica je Družbe Kćeri Božje ljubavi koju je 1868. godine u Beču ustanovila Majka Franziska Lechner. Prema želji utemeljiteljice, članice Družbe trebaju biti oruđe neizmjerne Božje ljubavi, a sestra Natalija služeći na Fratrovcu upravo to i syjedoči. Razgovarao sam sa sestrom Natalijom na Fratrovcu, gdje služi našim patrima i braći te u Palmotićevu, gdje živi sa sestrom Marijom pored bazilike Presvetog Srca Isusova.

Za početak, sestru čemo predstaviti...

Ime mi je Natalija (kršno Kata) Šako. Rodena sam 01. kolovoza 1950. u selu Krupa, župa Bistrica, kraj Gornjeg Vakufa (Uskoplja) u Bosni i Hercegovini. Imam tri sestre i četiri brata. Drugo sam dijete u svojih roditelja. Ocu je bilo ime Andrija, a majci Zora.

Sestra je od malena bila u vjeri, ali bilo je tu i poteškoća...

Otar nije bio vjernik, no obratio se kasnije kad sam već bila u samostanu. Radio je u Zenici u rudniku. Majka bi nas četvero starje djece bez očeva znanja vodila u crkvu. Kad bi otac bio kod kuće, obično bih išla na ranu misu dok je još spavao da se vratim prije nego se probudi. Majka me prvi put odvela na župni vjeronauk kad sam imala otprilike 8 ili 9 godina. Župna crkva bila je posvećena sv. Maloj Tereziji. Rado sam išla na svetu misu. Voljela sam se povlačiti u samoču i moliti. Molila sam se sv. Maloj Tereziji i svom andelu čuvaru.

Počeci duhovnog poziva...

Rado sam čitala Glas koncila, koji je tada bio jedina vjerska tiskovina do koje sam mogla doći. Pogotovo su me zanimale zadnje stranice, o duhovnim zvanjima. Pamtim jedan članak o časnoj sestri misionarki koji me se posebno dojmio. U župi nije bilo časnih sestara. Prvi sam ih put vidjela na slikama u Glasu koncila. Školska kolegica otišla je u samostan nakon 8. razreda. Dopisivale smo se pa sam joj u jednom pismu napisala kako bih i ja voljela tamo doći. Tada sam išla u 1. razred gimnazije. Župnik nam je bio vlač Tomislav Jablanović, koji je kasnije postao pomoćni biskup u Sarajevu. Razgovarala sam sa župnikom i rekla mu kako bih

voljela ići u misije. On mi je rekao da su Kćeri Božje ljubavi misionarski red i da bih se mogla njima obratiti, ali nije me mogao poslati bez znanja roditelja.

Ulazak u samostan...

Tijekom ljetnih praznika, nakon 1. razreda gimnazije, pošla sam s mamom tetku u Zagreb. I danas tetka živi u Vukomeru. Htjela sam vidjeti samostan. Tetak je rekao da iz njegove kuće neću ići. Jedan dan, dok je tetak bio na poslu, zamolila sam mamu i tetku da podu sa mnom vidjeti samostan. Sestre su nas lijepo primile. Ipak, mama je rekla: „Sinko, nećeš ti meni ovdje ostati.“ Odlučila sam prenoći u samostanu. Nakon dva dana došle su mama i tetka po mene. Rekla sam im da ostajem. Mama je otišla tužna. Bojala se što će tata reći. Sestre u samostanu obećale su molitvi da sve bude dobro. Tata mi je došao na oblaćenje i prve zavjete, ali kad bih došla kući, nije htio sa mnom razgovarati.

Odlazak u Makedoniju i povratak u Zagreb...

Ubrzo su poglavarice odlučile da još jedna kandidatika i ja idemo u Bitolj u Makedoniji. Tamo sam nastavila gimnaziju. U razredu su nas lijepo prihvatali. Poštivali su časne sestre. Makedonski mi je bio težak. Predavala mi ga je razrednica koja mi je ostala u lijepom sjećanju pa sam po njoj kasnije i uzela redovničko ime. Nakon gimnazije završila sam drugu godinu katehetskog studija, a prvu su mi priznali. Novicijat sam završila u Granešini.

Misionarka na Kosovu...

U selo Binač na Kosovu poslana sam nakon novicijata. Pokojna sestra Otilija Kremer je u planini osnovala misiju Dunav. Ljudi su bili jako siromašni. Nismo imali ni vode ni struje. Služili smo se petrolejkama i skupljali krušnicu. Dobivali smo pomoć za sirotinju. Podučavale smo ljudе higijeni, pravljenju žbuke i boje za zid, pripremi zimnice od plodova iz prirode... Svako jutro pripremala smo djeci doručak prije škole. Obilazile smo bolesnike. Živio je s nama jedan dobri svećenik koji je bolovao od tuberkuloze. Zvao se Marko. Ponekad je mogao slaviti misu, a ponekad ne. Umro je u misiji Dunav, ali tek nakon što ga je ispojedio svećenik kojega

je poslao biskup. Jednom prilikom došao je Nazif, čovjek koji nam je često pomagao, a bio je jedan od prikrivenih kršćana, po mene i sestru Asuntu da pomognemo jednoj ženi pri porodu. Molile smo i oko 23 sata, na Badnjak, radio se mali dečko.

Časna medicinska...

Nakon prvih zavjeta ponovno sam poslana u Bitolj i tamo sam završila srednju medicinsku. Prvo sam radila na zaraznoj, potom u intenzivnoj 10 godina pa u anesteziji. Bila sam glavna sestra intenzivne njegе i anestezije. Ukupno sam 33 godine bila u Makedoniji.

Briga o Isusovcima...

Došla sam u Palmotićevu 2000. godine. Mislili su da sam iz Makedonije. U govoru sam miješala hrvatski, srpski i makedonski. Pokojni pater Gruber me zvao „Makedonka.“ Dolazak u Zagreb bio mi je velika promjena. Utjecala sam se Srcu Isusovu za pomoć. Gdje god sam bila, imala sam pouzdanje u Boga koji vodi moje puteve. Patri i braća u Palmotićevoj bili su mi na raspolaganju i pomagali mi. To su bili veliki ljudi. Pater Antolović mi je ostao u posebno dragom sjećanju. Imao je više moždanih udara te je ostao nepokretan i nije mogao govoriti. Imao je i psorijazu koja se širila po koži. Cijelo mu je tijelo bilo zahvaćeno. Jako ga je boljelo, a on je sve strpljivo podnosiо. Do zadnjega je išao na misu. 2003. godine smo se preselili na Fratrovac. Velika je prednost što tamo imamo lift. Kad smo se preselili, pomagao mi je časnji brat Stjepan Bluh, koji je kasnije izašao iz Družbe. Brat Ivan Olujić došao je kasnije. On je bio tamo osam godina. I sad mi pomogne što god zatreba, iako više nije na službi na Fratrovcu. Na magisteriju je tamo bio i p. Mate Samardžić, koji mi je također bio od velike pomoći kao i mnogi drugi. Zadovoljna sam uvjetima rada. Sad mi pomaže časnji brat Mato i novaci koji dodu na eksperiment. Tu je i Anđelko koji nam pomaže u jutarnjoj njezi, medicinske sestre Jadranka i Ljilja, zaposlenici kućne njegе Udruge Zorica, kuharice Mirjana i Snježana, gospođa Nada, Jadranko.

Pomoć s nebesa...

Dragi Bog mi da ujutro snage. Ustajem prije 5 sati. Molim, meditiram. Bez molitve niti jedan posao ne bih započinjala. Molim i za sebe i za ljude o kojima brinem. Prije posla, meditirajući nad evangeljem osluškujem što mi Gospodin poručuje za taj dan. Iako imam problema s reumom, kada dođem na Fratrovac, kao da Gospodin otkloni sve boljke, kao da ozdravim. Molim se našoj utemeljiteljici majki Franciski, Drinskim mučenicama, koje su skoro sve bile sestre bolničarke, i blaženoj sestri Zdenki Schelingowej, koja je bila Milosrdna sestra sv. Križa i brinula je o bolesnim svećenicima. Rasporedim ih po sobama, svaka je zadužena za jednog bolesnika.

Bolest...

U dobi od 26, 27 godina otkriven mi je reumatoidni artritis. U jednom sam navrata 6 mjeseci bila nepokretna, ruke i noge su mi bile oduzete. Imala sam jako visoke temperature, nisam bila svjesna te sam jednom prilikom u bunilu iščupala infuziju i bacila ju kroz prozor. Bila sam u toplicama, na bolničkom liječenju, na moru. Išla sam i u Lurd jedne godine u svibnju. Htjela sam se ići okupati u jedan od bazena s vodom iz izvora koji je Gospa otkrila Bernardici. Sestra koja je bila sa mnom me odgovarala. Bojala se da se ne prehladim i da mi ne bude još gore. Ipak, otišla sam. Nakon toga bilo mi je bolje. To je bilo medicinski neobjašnjivo. Lječnici su rekli: „To nije naše. To je od Gospoda.“

Žali jedino...

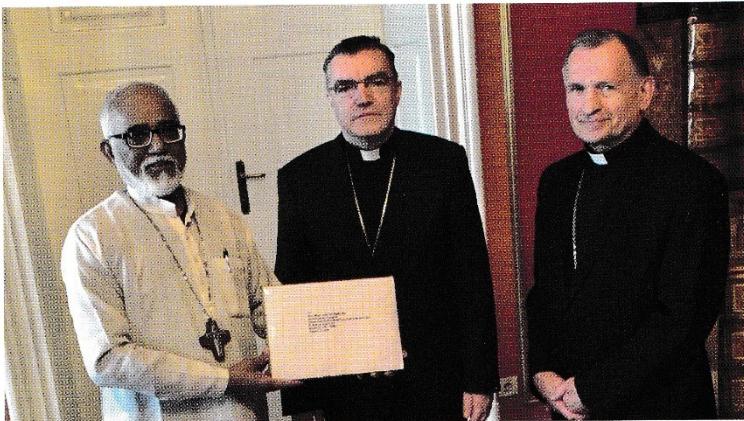
... što nisam otišla u Afriku u misiju. Ipak, dok sam bila u Bitolju, sestrama u Jaću u Albaniji nosile smo što im treba. Tada sam i svako ljetu pomagala sestrama na Kosovu, mijenjala sam ih u ambulantni.

Poruka za kraj...

Majka Franciska je poručila kako treba učiniti vidljivom ljubav Božju, više djelima nego riječima. Važna su mala djela ljubavi i pažnje. Za to treba iskoristiti svaku priliku, gdje god nas Bog pošalje da izvršimo Njegovu volju.

Mate Žaja

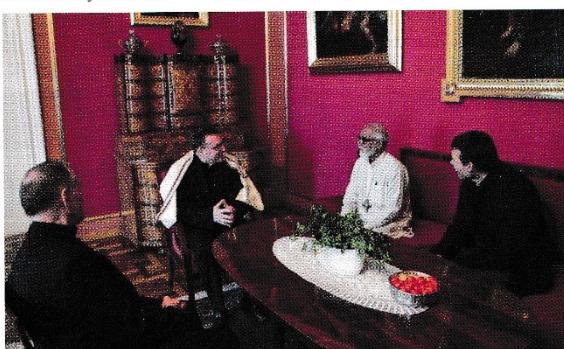
Posjet biskupa Salvatora Loba Hrvatskoj

Od 20. do 27. svibnja 2017. u svom petom posjetu Hrvatskoj pohodio nas je biskup indijske biskupije Baruipur Salvatore Lobo na čijem području je p. Ante Gabrić živio, djelovao i radio te, kao što je dobro poznato, i sahranjen u svojoj zadnjoj župi Maria Poli. Biskup je boravio u našoj jordanovačkoj zajednici koja ga je gostoljubivo primila i s kojom je također imao i zajednički susret.

Glavna svrha dolaska biskupa Loba bila je predaja službenih iskaza svjedoka u kauzi p. Gabrića kao dio dijecezanskog procesa koji se vodi u Zagrebu. Prije same svećane sjednice uručivanja dokumenata u pondjeljak 22. svibnja zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić primio je u Nadbiskupskom dvoru u Zagrebu biskupa Lobo. Susretu su nazočili i umirovljeni zagrebač-

ki pomoćni biskup Valentin Pozaić, biskupski delegat u procesu kauze te vicepostulator kauze p. Gabrića p. Antun Volenik. Nakon primanja kod kardinala uslijedila je i sjednica kauze.

Budući da je biskup Lobo bio na čelu kauze za kanonizaciju i beatifikaciju sv. Majke Tereze, njezine sestre u Zagrebu ugostile su biskupa u subotu 20. svibnja. Biskup Lobo iskoristio je ovaj svoj boravak i za posjet Neretvi, rodnom kraju p. Gabrića te privatnom posjetu Međugorju.
p. Antun Volenik

Putovanje u Prizren

Manastirski kompleks Dečani

Dana 17. travnja, u ranim jutarnjim satima zajednica skolastika predvođena p. Barunom krenula je na put i posjet zajednici u Prizrenu. Bila je to mogućnost za zajednicu skolastika i formatora da upoznaju zajednicu na Kosovu. Zajednica je osnovana prošle godine, međunarodnog je karaktera (budući da su članovi različitih nacionalnosti) i službeni jezik u zajednici je njemački. Nakon cijelodnevnog puta u kasnim večernjim satima stigli smo u Prizren. Usljedila je ukusna večera i druženja te su nas domaćini upoznali s rasporedom aktivnosti. Sljedeći dan, prijepodne, smo proveli upoznajući se s radom „Loyola Gymnasium“ i poslanju škole na Kosovu. Nakon razgledavanja škole i internata pod vodstvom p. Boedefelda i p. Dodesa uputili smo se u staru jezgru grada Prizrena, bogatog povijesno-tolerancijskim i različitošću. Bila je prilika za posjet Sinan – pašinoj džamiji iz 17. st., Sabornom Hramu sv. Đorda i mnogim drugim znamenitostima grada. U staroj jezgri grada Družba ima dva važna apostolata. Prvi je osnovna škola, koja je započela s radom prije nekoliko godina i rad s Romima. Upravo

su u taj apostolat uključeni skolasti Vujeve i Kuhlman. Rad se sastoji od podučavanja Roma s ciljem uključivanja ove grupe ljudi u obrazovni sustav. Imali smo priliku sudjelovati u jednom dijelu poslijepodnevnog programa koji je predviđen za Rome, a temelj mu je isusovački pedagoški rad s mlađima. Sljedeći dan, pod vodstvom skolastika Vujeve, zajednica je otišla u obilazak drugih kulturnih znamenitosti ove mlade države. Posjet glavnom gradu Kosova, Prištini, protekao je posjetom povijesnih znamenitosti grada i kušanjem orientalne kuhinje po kojoj je ova država poznata. Nakon posjeta Prištini uputili smo se u dva pravoslavna manastira, koja imaju veliko povijesno značenje. Prvi manastir koji smo posjetili bila je Peć, mjesto koje se često u literaturu navodi kao Pećka patrijaršija, jer se uz manastir nalazi Hram u kojem se bira patrijarh. Nakon Peć posjetili smo manastir Dečane, gdje smo imali priliku prisustvovati službi večernje. Poslije smo bili ugošćeni te kroz druženje i razgovor dotaknuli aktualne teme pravoslavlja. Nakon cijelodnevnog putovanja i povratak u Prizren ponovno smo imali priliku kušati deliceje orientalne kuhinje te u razgovoru dati osvrt na boravak i doživljaje u dva dana boravka na Kosovu. Sljedeći dan, zajednica se uputila prema Beogradu. Boravak na Kosovu pokazao nam je raznolikost i suživot kultura. Upravo se u ovakvim apostolskim poslovima vidi raspoložnost Družbe i konkretno poslanje na granice, gdje drugi ne mogu ili nisu u mogućnosti ići.

Ivan Božić

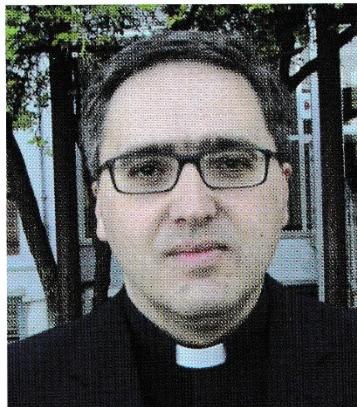

Zajednička fotografija skolastika i članova zajednice u Prizrenu.

P. Dalibor Renić novi provincijal HPDI

U subotu, 27. svibnja 2017. godine, General Družbe Isusove pater Arturo Sosa imenovao je patra Dalibora Renića za novoga provincijala Hrvatske pokrajine Družbe Isusove.

Pater Dalibor Renić rođen je 18. travnja 1977. godine u Travniku (Bosna i Hercegovina). U Družbu Isusovu stupio je 20. rujna 1996. godine u Splitu. Studij filozofije završio je kod isusovaca na Jordanovcu u Zagrebu, a studij teologije na PU Gregorijani u Rimu. Za svećenika je zaređen 18. lipnja 2005. godine u Zagrebu. Godine 2010. doktorirao je u Dublinu na Milltown Institutu (*National University of Ireland*) s temom: „Etički elementi u epistemičkoj normativnosti: Lonergan i epistemologija intelektualnih vrlina“ (*Ethical Elements Normativity : Lonergan and Virtue Epistemology*). Profesor je na Fakultetu filozofije i religijskih znanosti (FFRZ) Sveučilišta u Zagrebu, na Jordanovcu, gdje je i prodekan od 2014. godine. Ujedno je i odgojitelj i poglavar zajednice mlađih isusovaca u kući for-

macije „p. Ante Gabrić“ na Fratrovcu u Zagrebu.

Pater Renić preuzima svoju službu na blagdan svetoga Ignacija Lojolskoga, utemeljitelja Družbe Isusove, 31. srpnja 2017. godine.

Od srca čestitamo i želimo mu svaki Božji blagoslov u odgovornom poslanju koje mu je povjereno!

Novi doktori

Miroslav Čadek

Na Fakultetu filozofije i religijskih znanosti Sveučilišta u Zagrebu 24. travnja 2017. godine

p. Miroslav Čadek obranio je doktorski rad na temu „Filozofsko-teološki korjeni pojma solidarnosti u misli Ivana Pavla II.“ Rad je napisao pod vodstvom mentora izv. prof. dr. sc. Ivana Antunovića s Fakulteta filozofije i religijskih znanosti (FFRZ) Sveučilišta u Zagrebu.

Pater Miroslav Čadek rođen je 2. srpnja 1969. godine u Osijeku. Osnovnu školu završio je u Višnjevcu, a maturirao 1988. na Interdijecezanskoj srednjoj školi (klasična gimnazija) u Zagrebu.

Nakon studija filozofije na Filozofском fakultetu Družbe Isusove u Zagrebu i dvogodišnjeg odgojnog rada u St. Aloysius College u Glasgowu (Škotska), diplomirao je na Teološkom studiju Filozofsko-teološkog instituta u Zagrebu. Od

2001.-2003.godine boravio je u Londonu (UK) na poslijediplomskom studiju iz sustavne teologije gdje je stekao titulu magistra znanosti na Heythrop College University of London. Od 2009. godine voditelj je Knjižnice Juraj Habdelić u Zagrebu.

Alan Modrić

Dana 16. svibnja 2017. Obranio je na Papinskom sveučilištu Gregoriana u Rimu, doktorsku disertaciju pod naslovom «Interakcija između redovite vlastite vlasti dijecezanskih biskupâ (kan. 381 §1) i redovite vlastite vlasti Rimskoga Prvosvećenika (kann. 331; 333 §§1-2), u svjetlu Enciklike *Ut unum sint* (br. 94-95).»

Pater Alan Modrić rođen je 14. veljače 1975. godine u Zagrebu. Dodiplomski studij filozofije završava 2005. godine u Zagrebu, a studij

teologije 2010. godine na Papinskom sveučilištu Gregoriana u Rimu.

Odlukom p. Generala, novopečeni doktor Modrić ostat će u Rimu, gdje će nastaviti svoju službu kao profesor PU na Gregorijani.

Mladomisnici

Tomislav Magic

Rođen 1976. u Jalžabetu, pokraj Varaždina. U Družbu Isusova ušao godine 2006. u Splitu. U Zagrebu završava studij filozofije. Studij teologije na Papinskom sveučilištu Gregoriana. Za dakona zaređen 29. ožujka 2016.god. u Rimu u crkvi Imena Isusova (Al Gesù).

Svećeničko ređenje 17. lipnja 2017. u zagrebačkoj katedrali, predvodio je kardinal Josip Bozanić. Mlada misa 16. srpnja u župi sv. Elizabete Ugarske u Jalžabetu.

Tomislav Rukavina

Rođen 1981. u Svetom Roku. U Družbu stupio 2006. u Splitu. U Zagrebu završio studij filozofije, a u Rimu teološke studije na Papinskom sveučilištu Gregoriana. Za dakona zaređen 29. ožujka 2016.god. u Rimu u crkvi Imena Isusova (Al Gesù).

Svećeničko ređenje 17. lipnja 2017. u zagrebačkoj katedrali, predvodio je kardinal Josip Bozanić. Mlada misa 2. srpnja u župnoj crkvi sv. Roka u Svetom Roku.

Naši slavljenici

70

godina Družbe

60

godina svećeništva

p. Srećko Cetinić

Roden je u Blatu na Korčuli 3. lipnja 1929. godine. Bio je kapelan na Zametu u Rijeci, u Splitu kao minister i ekonom. U Njemačkoj u Nürnbergu je obnašao dužnost duhovnika u staračkom domu. Nakon još jednog službovanja u Savskome Nartu od 2003. do 2005. se seli na Fratrovac u Zagreb u kojem se i sada nalazi u teško pokretnom stanju. Za svećenika zaređen je 19. srpnja 1957. godine.

70

godina Družbe

p. Radojko Karaman

Roden je 6. lipnja 1931. godine. U novicijat, koji se tada nalazio na Fratrovcu ulazi 1947. godine. Završio je filozofiju i teologiju, a 1972. g. diplomirao je i povijest na Filozofском fakultetu u Zagrebu. Zaređen je 1960. godine u Palmotićevoj. Dosada je obnašao dužnosti pomoćnika ekonoma u Dječačkom sjemeništu na Šalati, prefekta prvoškolcima u istom sjemeništu, u bivšem režimu

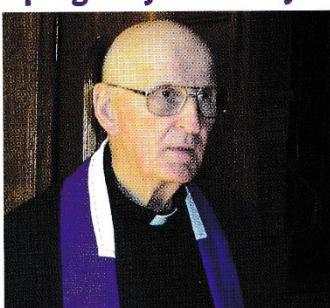

predavač je povijest i osnove marksizma, bio je generalni prefekt, vršio službu ministra školstva na Jordanovcu, te rektora u sjemeništu "Augustin Bea" na Fratrovcu. Od 1975. do 1981. godine obnaša službu provincijala. Bio je ravnatelj isusovačke knjižnice na Jordanovcu. Sada obnaša funkciju socija magistra novaka u Splitu od 2006. godine.

60

godina Družbe

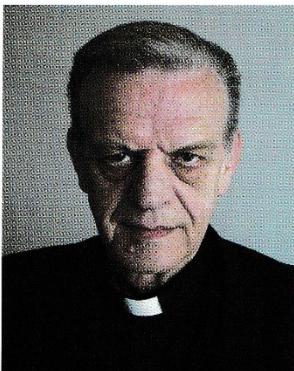
p. Ignacije Čižmešija

Roden je 15. srpnja 1939. godine u Mičetincu, filijali župe Đurdevac. Na krštenju su mu dali ime Ignac. Mama mu je uvijek govorila da je "Lojolski", a ne onaj drugi "Antiohijski". U novicijat je ušao

IGNACIJEV PUT

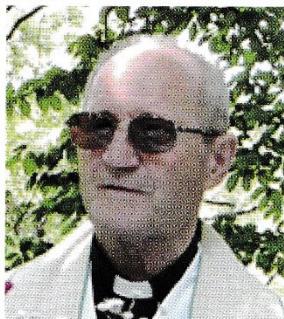
30. srpnja 1957. godine. Pohadao je Dječačko sjemenište na Šalati u Zagrebu, te je nakon toga ušao u Novicijat. Trenutno živi i radi u Opatiji kao duhovni pomoćnik u duhovnik vježbama i Marijinoj legiji. Za svećenika je zaređen 28. lipnja 1970. god

p. Drago Rogina

Rođen je 17. veljače 1940. godine. Nakon sjemeništa na Šalati, 30. srpnja 1957. godine ulazi u Družbu Isusovu u novicijat. Poslije druge godine teologije na Jordanovcu godine 1968. poglavari su ga poslali na studij u Louvain. Iduće godine 1969. na Petrovo zaređen je za svećenika u Zagrebu. Nakon završenih studija i licencijata u Louvainu, kao svećenik studirao je i diplomirao Sredstva komunikacija u Montréalu. Po povratku u Belgiju, dvije godine je bio profesor na isusovačkoj gimnaziji u Liège-u, zatim je četiri godine radio kao svećenik-radnik. Danas živi i djeluje u rezidenciji u Palmotićevoj kao isповjednik.

p. Josip Rožmarić

Rođen je 1938. u Bednji. Nakon sjemeništa na Šalati, 1957. ulazi u Družbu Isusovu. Za svećenika je zaređen 26. lipnja 1966. godine. Veliki dio redovničkog života proveo je u službi kapelana ili župnika. Djelovao je u Vepricu, Opatiji, u Palmotićevoj, Splitu, te kao misionar za hrvatske radnike u Freuden-

stadu u Njemačkoj. Bio je i urednik za izdanja Filozofsko-teološkog instituta, te ekonom na Šalati. Do 2014. župnik je na Sljemenu, a danas živi i djeluje u rezidenciji u Palmotićevoj kao isповjednik.

p. Petar Sabolić

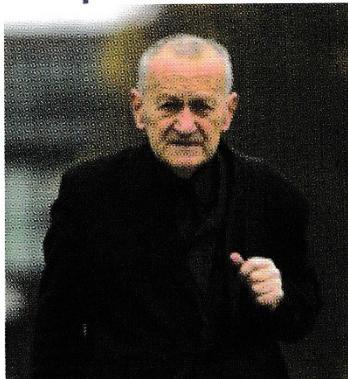
Rođen je 17. veljače 1940. godine. Nakon sjemeništa na Šalati, 30. srpnja 1957. godine ulazi u Družbu Isusovu. Svoj poziv zahvaljuje ocu koji se za njega molio punе 34 godine.

Filozofiju završio na Jordanovcu, a teologiju u Innsbrucku. Obavljao različite službe: kapelan u Višnjevcu, kateheta studenata u Palmotićevoj, župnik na Jordanovcu, župnik i superior u Opatiji gdje se brinuo za prognane i izbjegle, upravitelj Hrvatske katoličke misije u Ravensburgu, ministar i ekonom u raznim kućama. Trenutno živi i radi u Palmotićevoj kao isповjednik.

Uz sve ove različite poslove bavio se aktivno apostolatom u Zajednici bračnih parova zbog čega se zahvaljuje Družbi.

50 godina Družbe

p. Antun Cvek

Rodio se u Bizeku 1934. godine. Izučio je za autolimara. Završio je srednju ekonomsku školu. 7. rujna 1967 je pošao u Družbu Isusovu gdje je kasnije završio jo studij filozofije i teologije. Prvotno zemljopisno područje njegova karitativna djelovanje jest župa Srca Isusova u Palmotićevoj. U svojoj ljubavi prema siromasima, kroz udrugu "Kap dobrote," skrbí se za brojne stare, bolesne i nemoćne osobe, zbog čega je stekao nadimak "Dobri duh Zagreba". Za svećenika je zaređen 29. lipnja 1974. godine u Zagrebu.

60 godina svećeništva

p. Petar Galauner

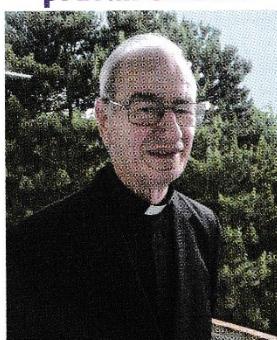
Roden je 2. travnja 1929. u Tomašancima. U Družbu Isusovu stupio je 1946. godine. Za svećenika je zaređen 19. srpnja 1957. u Zagrebu. Tijekom svog redovničkog i svećeničkog djelovanja preuzeo je brojne odgovorne dužnosti: rektor Dječačkog sjemeništa na Šalati, provincial

HPDI, te regionalni asistent Slavenske asistencije u generalnoj kuriji Družbe Isusove u Rimu. Danas živi i djeluje u rezidenciji u Palmotićevoj kao isповjednik.

50 godina svećeništva

p. Ivan Cindori

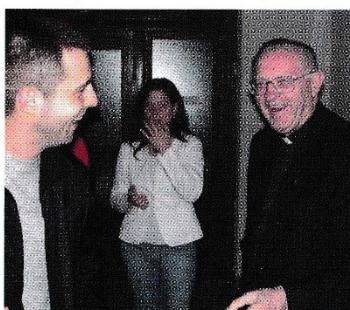
Rođen je 29. ožujka 1938., a u Družbu Isusovu stupio je 1955. Bavio se misionarskim radom u Zambiji, bio je prefekt sjemeništa na Šalati u Zagrebu, djelovao je kao duhovnik u Rimu gdje je i jedno vrijeme vodio hrvatski odsjek Radio Vatikana. Bio je župnik i poglavatar u Opatiji i Beogradu. Radio je u izdavaštvu isusovačkih knjiga,

IGNACIJEV PUT

što i danas čini u isusovačkoj knjižari u Palmotićevoj. Sada obnaša funkciju duhovnika zajednice u skolastičkoj zajednici na Fratrovcu, a ujedno je i voditelj Marijine legije.

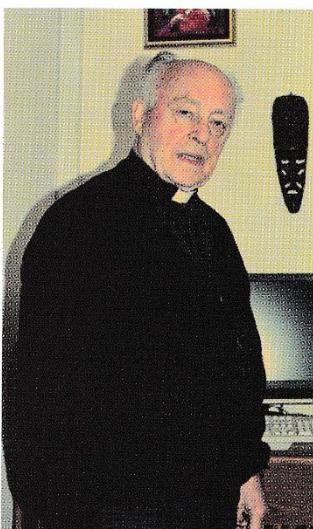
p. Valentin Miklobušec

Roden je 17. ožujka 1937., a u Družbu Isusovu je stupio 1955. Bio je župnik župe Visoka u Splitu gdje je vodio i gradnju nove župne crkve i stana. Župničku službu obavljao je i u Prećkom u Zagrebu i na Zametu u Rijeci. Bio je urednik "Glasnika Srca Isusova i Marijina" i predavao je jeronaum u sjemeništvu na Šlati. Danas se nalazi u isusovačkoj zajednici na Jordanovcu gdje obavlja dužnost arhivara HPDI.

p. Slavko Pavin

Roden je 6. svibnja 1938., a u Družbu Isusovu je stupio 1955. Bio je superior u Opatiji, socij provinciala, superior u Osijeku, predavao je na Institutu za kršćansku duhovnost pri KBF-u. Njegov

glavni apostolat predstavljaju Duhovne vježbe u svakodnevnom životu koje redovito održava svačake godine u isusovačkoj rezidenciji u Palmotićevoj gdje i živi. Trenutno je u lošijem fizičkom stanju, stoga preuzima sve manje i manje egzercitanata.

p. Franjo Pšeničnjak

Roden je 19. listopada 1938. godine. U novicijat ulazi 1955. g. Završio je filozofiju i teologiju u Zagrebu na Jordanovcu, a specijalizirao i doktorirao teologiju u Rimu. Zaređen je 1967. g. u Zagrebu. Predavao je na Bogosloviji u Sarajevu i na Filozofsko-teološkom institutu D.I. u Zagrebu. Obnašao je dužnosti rektora kolegija D.I. na Jordanovcu i sjemeništa na Fratrovcu, bio je magister novaka u Splitu, a nakon toga od 1993. do 1999. g. provincial. Radio je kao urednik Glasnika srca Isusova i srca Marijina i urednik Izdanja D.I. Na službu u Split došao je 2012. iz Opatije, gdje je boravio tri godine, od kojih je jednu bio duhovnik na bogosloviji u Rijeci.

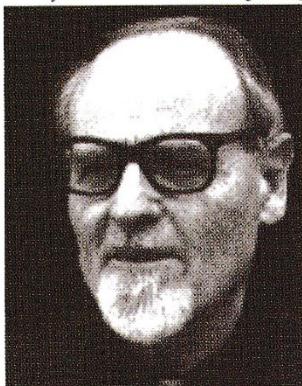
Ivan Marinković

Naš pokojnik

p. Ljudevit (Ludwig) Pichler

U četvrtak 11. svibnja 2017., u Rimu, blago je u Gospodinu preminuo pater Ljudevit (Ludwig) Pichler u 102. godini života, 83. Družbe i 72. godini svećeništva.

Najstariji član Hrvatske pokrajine Družbe Isusove rođio se 5. srpnja 1915. godine u Innsbrucku (Austrija). Nakon što su mu se roditelji dосeliли u Bosnu i Hercegovinu prve školske

godine proveo je u Prijedoru (Banjalučka biskupija) te u isusovačkom sjemeništu u Travniku. Tu se zajedno s njim školovao i njegov stariji brat Alfred Pichler, kasnije biskup banjalučki (1959-89), prethodnik mons. Komarice.

Pater Ljudevit ušao je u isusovački novicijat 1. rujna 1934. u Zagrebu. Nakon završenih studija filozofije i teologije u Hrvatskoj i Italiji, za svećenika je zaređen 21. srpnja 1945. godine u Rimu. Godine 1948. odlazi u Papinski kolegij Russicum u Rimu, gdje ostaje sve do prosinca 2011. kada se seli u bolnički dio Rezidenciju sv. Petra Canisia.

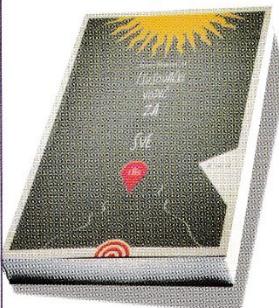
Pater Ljudevit čitav svoj svećenički vijek posvetio je glazbi i liturgiji. U Russicumu je godinama uspješno dirigirao tamosnjim zborom s kojim je snimio mnoge nosače zvuka s liturgijskim napjevima. Izdao je nekoliko knjiga o crkvenom pjevanju, posebice o slavenskoj liturgiji bizantskog obreda. Bio je i vicerektor Kolegija te je svesrdno pomagao i davao instrukcije studentima tog papinskog učilišta.

Petar Klarić

Naša izdanja

Isusovački vodič za (gotovo) sve James Martin

Duhovnost u svagdašnjem životu

Američki isusovac

p. James Martin u svojoj knjizi *Isusovački vodič za (gotovo) sve predstavlja praktična upute kako živjeti isusovačku duhovnost u svagdašnjem životu.*

Knjiga se najbolje može predstaviti riječima o. Špiranca iz predgovora knjizi:

„Jamesovu knjigu vrijedi pročitati radi četiri razloga.

Prvi, James piše o stvarnom životu. (...)

Drugi, James koristi jednostavne riječi tako da svatko od nas može razumjeti. (...)

Treći, sve rečeno oslikava primjerima iz svoga života. (...)

Četvrti, knjiga je pisana iz

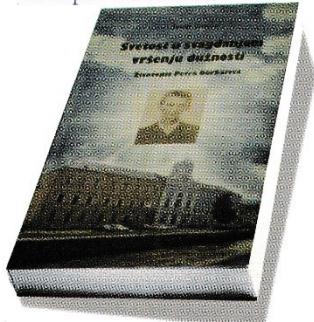
perspektive američke kulture za one koje žele učiti o Bogu bili oni katolici, agnostici, tražitelji... ili sve između. (...)

Isprobajte što govori. Testirajte, provjerte, istražite djeluje li to zaista u okolnosti u kojima živate ovdje i sada."

Svetost u svagdanjem vršenju dužnosti

Josip Batinić

Životopis Petra Barbarića

Nakon proglašenja herojskih krepstki Petra Barbarića, te još u isčekivanju proglašenja blaženim časnog sluge Petra, izlazi ovaj životopis koji govori o jednostavnom i svagdašnjem, a ipak svetom životu ovog mladića.

Iz predgovora: „Doista vjerovati i znati da te je Božja ljubav stvorila, te da te ta ista ljubav nosi i vodi, a sukladno tomu primiti u zahvalnosti život kao dar, odgovoriti na to povjerenje i ljubav kreponsim, tj. svetim životom kroz dosljedno i savjesno obavljanje dužnosti – to bijaše u svim vremenima vrijednost, izazov i velika snaga i milost velikana vjere među kojima je i naš Petar.“

Ivan Sigmund

Hod za

„Hod za život“ miroljubivi je hod građana u znak potpore svakom djetetu – rođenom i nerođenom, njegovoj majci, ocu i svakoj obitelji. Cilj „Hoda za život“ je skretanje pozornosti na poštivanje svakoga ljudskog života – od začeća do prirodne smrti. Pravo na život temeljno je ljudsko pravo i preduvjet svakoga drugog ljudskog i građanskog prava.

Hodovi za život održavaju se diljem svijeta. Ove godine u Hrvatskoj „Hod za život“ održao se u dva grada, Splitu i Zagrebu. U Zagrebu je, prema procjeni Hajdi Begović koja je glavna koordinatorica „Hoda za život“, sudjelovalo više od 25 000 ljudi. To je dvostruko više nego prošle godine. Naravno, bilo je i onih kojima nije odgovaralo da se hoda za život. Neki od prosvjetnika pokušali su spriječiti hod tako što su sjeli na cestu sprečavajući autobus koji je bio na čelu povorkе. Salezijanac Damir Stojić prokomentirao je prosvjetnike govoreći da su „šaka jada“. Njegov komentar je „naravno, izazvao snažnu, nimalo pozitivnu reakciju popularnih medija.“

Povorka koja je krenula s Trga dr. Franje Tuđmana došla je na Trg bana Josipa Jelačića u 13:00h. Potom je uslijedio prigodan glazbeni program. Jedan od izvođača koji su uveličali ovaj događaj bila je i klapa Barun u kojoj između ostalog pjeva član naše provincije, pater Tvrtko Barun.

S druge strane, u Splitu se okupilo oko 10 000 ljudi. Povorka je krenula s Trga Gaje Bulata pa pre-

ko Marmontove ulice do Rive. Na Rivi je uslijedio zabavno-glazbeni program u kojem su sudjelovali: Meri Cetinić, Alen Nižetić te klapa Kontra. Valja spomenuti da su „Hod za život“ podržale i neke javne osobe.

Jedno je sigurno, „Hod za život“ daje do znanja da postoje ljudi u društvu koji se ne slažu s tzv. kulturom smrti i da je život nerodenih jednako vrijedan kao i onih živih.

Matija Rusan

Hod sa Životom